

Копія

Україна
Донецький окружний адміністративний суд

РІШЕННЯ
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

08 грудня 2021 р.

Справа №200/14634/21

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Донецький окружний адміністративний суд у складі головуючого судді Зеленова А.С., розглянувши за правилами спрощеного позовного провадження без повідомлення (виклику) сторін в приміщенні суду адміністративну справу за позовом Рогожкіна Віктора Івановича до Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області про визнання дій протиправними, зобов'язання вчинити певні дії,

ВСТАНОВИВ:

5 жовтня 2021 року до суду надійшла позовна заява Рогожкіна Віктора Івановича до Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області, в якій просить суд:

- визнати протиправними дії Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області по припиненню нарахування та виплати Рогожкіну Віктору Івановичу щомісячних страхових виплат;

- зобов'язати Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області поновити нарахування та виплату поточних щомісячних страхових виплат Рогожкіну Віктору Івановичу;

- зобов'язати Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області нарахувати і виплатити Рогожкіну Віктору Івановичу заборгованість із щомісячних страхових виплат за весь минулий період, починаючи з 1 червня 2015 року.

Позивач в обґрунтування позовних вимог зазначає, що є потерпілим від професійного захворювання на виробництві, внаслідок чого висновком МСЕК йому була безстроково встановлена стійка втрата працездатності у розмірі 50 % та інвалідність III групи. З грудня 2014 року перебуває на обліку у Покровському міському відділенні виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області, яке з 1 червня 2015р. незаконно припинило виплачувати йому щомісячні страхові виплати. Вважає, що відповідач не виплатив йому заборгованість із щомісячних страхових виплат за період з 1 червня 2015 року по даний час і не виплачує поточні щомісячні страхові виплати за відсутності законодавчо встановлених підстав, що порушує його конституційні права. Дії відповідача щодо невиплати йому заборгованості із щомісячних страхових виплат вважає протиправними та такими, що не ґрунтуються на вимогах чинного законодавства і Конституції України. Просить суд задовольнити позов.

30 листопада 2021 року на адресу суду надійшов відзив на позовну заяву, в якому відповідач зазначає, що Рогожкін В.І. з 1 грудня 2014 року перебував на обліку у відділенні виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України у м. Красноармійськ Донецької області, як внутрішньо переміщена особа. У зв'язку із закінченням терміну дії довідки внутрішньо переміщеної

*306*5084317*1*2*

1/5

особи, постановою відділення Фонду №0527/21564/21564/22 від 19.06.2015 позивачу припинені щомісячні страхові виплати з 11.06.2015. Для продовження отримання страхових виплат Рогожкін В.І. не звертався, заяву про призначення страхових виплат з іншими документами не надавав. Зазначає про власну бездіяльність позивача протягом шести років і, як наслідок, не отримання останнім страхових виплат.

Крім того, вважає, що позивач пропустив строк звернення до суду із даним позовом, встановлений ст.122 КАС України. Просить суд відмовити у задоволенні.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 02 листопада 2021 року відкрито спрощене позовне провадження у даній справі без проведення судового засідання та повідомлення сторін /а.с.14-15/.

Відповідно статті 258 Кодексу адміністративного судочинства України (далі - КАС України) суд розглядає справи за правилами спрощеного позовного провадження протягом розумного строку, але не більше шістдесяті днів із дня відкриття провадження у справі.

За приписами частини 5 статті 262 КАС України, суд розглядає справу в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення (виклику) сторін за наявними у справі матеріалами, за відсутності клопотання будь-якої зі сторін про інше. За клопотанням однієї із сторін або з власної ініціативи суду розгляд справи проводиться в судовому засіданні з повідомленням (викликом) сторін.

Враховуючи відсутність клопотань сторін щодо розгляд справи у судовому засіданні, справа розглядається за правилами спрощеного позовного провадження без проведення судового засідання та повідомлення сторін.

Дослідивши матеріали справи, розглянувши справу в межах заявлених позовних вимог і наданих доказів, оцінивши докази відповідно до вимог статей 72-76, 90 Кодексу адміністративного судочинства України (далі - КАС України), судом встановлено таке.

Позивач – Рогожкін Віктор Іванович, 10 липня 1961 року народження, є громадянином України, про що свідчить копія паспорту громадянина України серії ВАН№710614 /а.с.7-8/.

До початку проведення на території Донецької області антитерористичної операції, позивач перебував на обліку у відділенні виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України у Гірницькому районі м. Макіївки Донецької області. 3 грудня 2014 року перебував на обліку у відділенні виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України у м. Красноармійську Донецької області. 3 11 червня 2015 року позивачу припинено нарахування щомісячних страхових виплат у зв'язку із закінченням терміну дії довідки ВПО.

Припинення нарахування страхових виплат Рогожкіну В.І. відбулося внаслідок прийняття відділенням виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України у м. Красноармійську Донецької області постанови №0527/21564/21564/22 від 19 червня 2015 року про припинення щомісячних страхових виплат з 11.06.2015.

Постановою відділення виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України у м. Красноармійську Донецької області №0538/21564/22 від 31 серпня 2016 року позивача знято з обліку з 10 червня 2015 року.

Надаючи правову оцінку встановленим обставинам справи, суд зазначає наступне.

В Україні як соціальній, правовій державі людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (статті 1, 3 Конституції України).

Зазначені конституційні положення розвинуті в розділі II Конституції України “Права, свободи та обов'язки людини і громадянина”. Тим самим право на соціальний захист віднесено до основоположних прав і свобод. Це право гарантується загальнообов'язковим

державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел (частина друга статті 46 Конституції України) і забезпечується частиною другою статті 22 Конституції України, відповідно до якої конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані.

Закріплюючи на конституційному рівні право на соціальний захист кожного громадянина, без будь-яких винятків, держава реалізує положення статті 24 Конституції України, відповідно до яких громадяни мають рівні конституційні права і не може бути обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками.

Статтею 46 Конституції України, норми якої є нормами прямої дії, визначено, що громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також в інших випадках, передбачених законом. Це право гарантується загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел соціального забезпечення; створенням мережі державних, комунальних, приватних закладів для догляду за непрацездатними. Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом.

Відповідно до статті 64 Конституції України конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України.

В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень.

Ні воєнний, ні надзвичайний стан в Україні в цілому, як і на окремих територіях Донецької та Луганської областей, не запроваджено.

Статтею 1 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод визначено, що Високі Договірні Сторони гарантують кожному, хто перебуває під їхньою юрисдикцією, права і свободи, визначені в розділі I цієї Конвенції.

Згідно із статтею 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

У рішенні Європейського суду з прав людини від 26 червня 2014 року у справі "Суханов та Ільченко проти України" (Заяви № 68385/10 та № 71378/10) Європейський суд з прав людини зазначив, що стаття 1 Першого протоколу включає в себе три окремих норми: "перша норма, викладена у першому реченні першого абзацу, має загальний характер і проголошує принцип мирного володіння майном; друга норма, що міститься в другому реченні першого абзацу, стосується позбавлення власності і підпорядковує його певним умовам; третя норма, закріплена в другому абзаці, передбачає право Договірних держав, зокрема, контролювати користування власністю відповідно до загальних інтересів. Проте ці норми не є абсолютно непов'язаними між собою. Друга і третя норми стосуються конкретних випадків втручання у право на мирне володіння майном, а тому повинні тлумачитися у світлі загального принципу, закріпленого першою нормою" (параграф 30).

Щодо соціальних виплат, стаття 1 Першого протоколу не встановлює жодних обмежень свободи Договірних держав вирішувати, мати чи ні будь-яку форму системи соціального забезпечення та обирати вид або розмір виплат за такою системою. Проте якщо Договірна держава має чинне законодавство, яке передбачає виплату як право на отримання соціальної допомоги (обумовлене попередньою сплатою внесків чи ні), таке законодавство має вважатися таким, що передбачає майнове право, що підпадає під дію статті 1 Першого протоколу щодо осіб, які відповідають її вимогам (параграф 31).

Зменшення розміру або припинення виплати належним чином встановленої соціальної

допомоги може становити втручання у право власності (параграф 52).

Суд повторив, що першим і найголовнішим правилом статті 1 Першого протоколу є те, що будь-яке втручання державних органів у право на мирне володіння майном має бути законним і повинно переслідувати легітимну мету “в інтересах суспільства”. Будь-яке втручання також повинно бути пропорційним по відношенню до переслідуваної мети. Іншими словами, має бути забезпечено “справедливий баланс” між загальними інтересами суспільства та обов'язком захисту основоположних прав конкретної особи. Необхідного балансу не буде досягнуто, якщо на відповідну особу або осіб буде покладено особистий та надмірний тягар (параграф 53).

У рішенні Європейського суду з прав людини від 14 жовтня 2010 року у справі “Шокін проти України” (Заяви № 23759/03 та № 37943/06) Європейський суд з прав людини зазначив, що перша та найважливіша вимога статті 1 Першого протоколу до Конвенції полягає в тому, що будь-яке втручання публічних органів у мирне володіння майном повинно бути законним. Так, друге речення першого пункту передбачає, що позбавлення власності можливе тільки “на умовах, передбачених законом”, а другий пункт визнає, що держави мають право здійснювати контроль за використанням майна шляхом введення “законів”. Більш того, верховенство права, один із основоположних принципів демократичного суспільства, притаманний усім статтям Конвенції. Таким чином, питання, чи було дотримано справедливого балансу між загальними інтересами суспільства та вимогами захисту основоположних прав окремої особи, виникає лише тоді, коли встановлено, що оскаржуване втручання відповідало вимозі законності і не було свавільним (параграф 50).

Статтею 173 Кодексу законів про працю України регламентовано, що шкода, заподіяна працівникам каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, пов'язаним з виконанням трудових обов'язків, відшкодовується у встановленому законодавством порядку.

Закон України від 23 вересня 1999 року №1105-XIV “Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування” (далі - Закон №1105-XIV в редакції, яка діяла на час виникнення спірних правовідносин) відповідно до Основ законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування визначає правові, фінансові та організаційні засади загальнообов'язкового державного соціального страхування, гарантії працюючих громадян щодо їх соціального захисту у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності, вагітністю та пологами, від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, охорони життя та здоров'я.

Розділом V Закону №1105-XIV врегульовані питання загальнообов'язкового державного соціального страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності.

Згідно з частиною 1 статті 36 Закону №1105-XIV страховими виплатами є грошові суми, які Фонд виплачує застрахованому чи особам, які мають на це право, у разі настання страхового випадку.

Відповідно до частини 7 статті 36 Закону №1105-XIV страхові виплати складаються із:

- 1) страхової виплати втраченого заробітку (або відповідної його частини) залежно від ступеня втрати потерпілим професійної працездатності (далі - щомісячна страхова виплата);
- 2) страхової виплати в установлених випадках одноразової допомоги потерпілому (членам його сім'ї та особам, які перебували на утриманні померлого);
- 3) страхової виплати дитині, яка народилася інвалідом внаслідок травмування на виробництві або професійного захворювання її матері під час вагітності;
- 4) страхових витрат на медичну та соціальну допомогу.

Частиною 1 статті 47 № 1105-XIV визначено, що страхові виплати провадяться щомісячно в установлені Фондом дні на підставі постанови цього Фонду або рішення суду:

- 1) потерпілому - з дня втрати працездатності внаслідок нещасного випадку або з дати встановлення професійного захворювання;
- 2) особам, які мають право на виплати у зв'язку зі смертю годувальника, - з дня смерті

потерпілого, але не раніше дня виникнення права на виплати.

Страхові виплати проводяться протягом строку, на який встановлено втрату працездатності у зв'язку із страховим випадком, а фінансування додаткових витрат згідно з цим Законом - протягом строку, на який визначено потребу в них (частина 5 статті 47 Закону №1105-XIV).

Згідно з частинами 4,7 статті 47 Закону №1105-XIV виплати, призначені, але не одержані своєчасно потерпілим або особою, яка має право на одержання виплат, проводяться за весь минулий час, але не більш як за три роки з дня звернення за їх одержанням. Якщо потерпілому або особам, які мають право на одержання страхової виплати, з вини Фонду своєчасно не визначено або не виплачено суми страхової виплати, ця сума виплачується без обмеження протягом будь-якого строку та підлягає коригуванню у зв'язку із зростанням цін на споживчі товари та послуги в порядку, встановленому статтею 34 Закону України "Про оплату праці".

Статтею 27 Закону України від 14 січня 1997 року № 16/98-ВР "Основи законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування" визначені підстави припинення виплат і надання соціальних послуг за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням. Так, виплати та надання соціальних послуг, на які має право застрахована особа за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, може бути припинено:

- а) якщо виплати призначено на підставі документів, що містять неправдиві відомості;
- б) якщо страховий випадок стався внаслідок дії особи, за яку настає кримінальна відповідальність;
- в) якщо страховий випадок стався внаслідок умисної дії особи;
- г) внаслідок невиконання застрахованою особою своїх обов'язків щодо загальнообов'язкового державного соціального страхування;
- д) в інших випадках, передбачених законами.

Частиною 1 статті 46 Закону №1105-XIV регламентовано, що страхові виплати і надання соціальних послуг припиняються:

- 1) на весь час проживання потерпілого за кордоном, якщо інше не передбачено міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України;
- 2) на весь час, протягом якого потерпілий перебуває на державному утриманні, за умови, що частка виплати, яка перевищує вартість такого утримання, надається особам, які перебувають на утриманні потерпілого;
- 3) якщо з'ясувалося, що виплати призначено на підставі документів, які містять неправдиві відомості. Сума витрат на страхові виплати, отримані застрахованим, стягується в судовому порядку;
- 4) якщо страховий випадок настав внаслідок навмисного наміру заподіяння собі травми;
- 5) якщо потерпілий ухиляється від медичної чи професійної реабілітації або не виконує правил, пов'язаних з установами чи переглядом обставин страхового випадку, або порушує правила поведінки та встановлений для нього режим, що перешкоджає одужанню;
- б) в інших випадках, передбачених законодавством.

За положеннями пункту 3 розділу VII "Прикінцеві та перехідні положення" Закону №1105-XIV особливості надання соціальних послуг та виплати матеріального забезпечення за соціальним страхуванням внутрішньо переміщеним особам (громадянам України, які переселилися з тимчасово окупованої території, території проведення антитерористичної операції або зони надзвичайної ситуації) визначаються Кабінетом Міністрів України.

Визначення того, хто є внутрішньо переміщеними особами, надано у абзаці 1 частини 1 статті 1 Закону України від 20 жовтня 2014 року №1706-VII "Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб" (далі - Закон №1706-VII в редакції, яка діяла на час виникнення спірних правовідносин). Внутрішньо переміщеною особою є громадянин

України, який постійно проживає в Україні, якого змусили або який самостійно покинув своє місце проживання у результаті або з метою уникнення негативних наслідків збройного конфлікту, тимчасової окупації, повсюдних проявів насильства, масових порушень прав людини та надзвичайних ситуацій природного чи техногенного характеру.

Як зазначено в статті 2 Закону №1706-VII, Україна вживає всіх можливих заходів, передбачених Конституцією та законами України, міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, щодо запобігання виникненню передумов вимушеного внутрішнього переміщення осіб, захисту та дотримання прав і свобод внутрішньо переміщених осіб, повернення таких осіб до їх покинутого місця проживання в Україні та їх реінтеграції.

Водночас частиною 1 статті 3 Закону №1706-VII встановлено, що громадянин України за обставин, визначених у статті 1 цього Закону, має право на захист від примусового внутрішнього переміщення або примусового повернення на покинуте місце проживання, що враховується судом.

До жодного з указаних законів не внесено такої підстави для припинення соціальних виплат, як відсутність у особи її реєстрації як внутрішньо переміщеної особи.

Постанови Кабінету Міністрів України від 01 жовтня 2014 року №531 “Про особливості реалізації прав деяких категорій осіб на загальнообов'язкове державне соціальне страхування”, від 05 листопада 2014 року №637 “Про здійснення соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам”, від 07 листопада 2014 року №595 “Деякі питання фінансування бюджетних установ, здійснення соціальних виплат населенню та надання фінансової підтримки окремим підприємствам і організаціям Донецької та Луганської областей, а також інших платежів з рахунків, відкритих в органах Казначейства” та постанова Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України від 11 грудня 2014 року №20 “Про затвердження Порядку надання страхових виплат, фінансування витрат на медичну та соціальну допомогу, передбачених загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання для осіб, які переміщуються з тимчасово окупованої території і районів проведення антитерористичної операції” не є законом, тому не можуть звужувати чи скасовувати права громадян, які встановлено нормативно-правовими актами вищої юридичної сили, і у сфері спірних правовідносин, врегульованих Законом №1105-XIV, не можуть застосовуватись.

Відповідно до частини 5 статті 242 КАС України при виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин суд враховує висновки щодо застосування норм права, викладені в постановах Верховного Суду.

При розгляді даної справи суд враховує висновки щодо застосування норм матеріального права у подібних відносинах, викладені у постанові Великої Палати Верховного Суду від 20 вересня 2018 року у справі №243/3505/16-ц, що відсутність довідки про взяття на облік позивача як особи, яка переміщується з тимчасово окупованої території України або району АТО, не може бути підставою для невиклати позивачу страхових виплат. При цьому Верховний суд відступив від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеному в раніше Верховного Суду України від 12 квітня 2017 року у справі № 6-51ц17.

З огляду на викладене, суд дійшов висновку, що припинення позивачу раніше призначеної щомісячної страхової виплати здійснено відповідачем за відсутності підстав, передбачених частиною першою статті 46 Закону №1105-XIV, або підстав, передбачених іншим законом, а, отже, постанова відповідача з припинення щомісячної страхової виплати є протиправною.

Стаття 2 та частина 4 статті 242 КАС України встановлюють, що судові рішення має відповідати завданню адміністративного судочинства, а саме бути справедливим та неупередженим, своєчасно вирішувати спір у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних

осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Щодо строку захисту порушеного права.

Відповідно до частин 6 та 7 ст. 47 Закону України "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування" страхові виплати провадяться протягом строку, встановленого МСЕК або ЛКК. Строк проведення страхових виплат продовжується з дня їх припинення і до часу, встановленого при наступному огляді МСЕК або ЛКК, незалежно від часу звернення потерпілого або заінтересованих осіб до Фонду. При цьому сума страхових виплат за минулий час виплачується за умови підтвердження МСЕК втрати працездатності та причинного зв'язку між настанням непрацездатності та ушкодженням здоров'я.

Якщо потерпілому або особам, які мають право на одержання страхової виплати, з вини Фонду своєчасно не визначено або не виплачено суми страхової виплати, ця сума виплачується без обмеження протягом будь-якого строку та підлягає коригуванню у зв'язку із зростанням цін на споживчі товари та послуги в порядку, встановленому статтею 34 Закону України "Про оплату праці".

Порушення прав позивача на отримання належних сум страхових виплат відбулося з вини органу, що призначає і виплачує страхові виплати, і мало триваючий характер. Процесуальний строк обмежує лише строк звернення до суду з позовом, і не обмежує строк захисту порушеного права, якщо спеціальними нормами матеріального права встановлені більші строки для такого захисту (в даному випадку на підставі ч.7 ст.47 Закону України "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування" позивач має право захистити своє порушене право на виплату страхових за минулий час без обмеження будь-яким строком). На необхідність застосування крім процесуальних строків також й положень спеціальних норм неодноразово зазначалося і в рішеннях Верховного Суду України (зокрема, в рішенні від 25 травня 2016 року в справі № 21-1249a16), а також в постанові Верховного Суду від 3 травня 2018 року в справі №805/402/18 (провадження №Піз/9901/20/18), які відповідно до частини 5 статті 242 Кодексу адміністративного судочинства України мають бути враховані судом при виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин.

Згідно з частиною 1 статті 77 Кодексу адміністративного судочинства України, кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу.

Відповідно до частини 2 статті 77 Кодексу адміністративного судочинства України, в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача.

Порушення прав позивача відбулося внаслідок прийняття відділенням виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України в м. Красноармійськ Донецької області постанови №0527/21564/21564/22 від 19 червня 2015 року про припинення щомісячної страхової виплати Рогожкіну В.І. з 1 червня 2015 року.

Відповідно, достатнім та ефективним способом захисту порушених прав позивача є визнання протиправним та скасування такої постанови, а також зобов'язання відповідача до вчинення певних дій.

Отже, обраний позивачем спосіб захисту порушеного права в частині позовних вимог про визнання протиправними дій Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області по припиненню нарахування і виплати Рогожкіну Віктору Івановичу з 1 червня 2015 року щомісячних страхових виплат, суд вважає таким, що не відповідає способам судового захисту, закріпленим частиною 1 статті 5 КАС України, та об'єкту порушеного права.

Згідно з частиною 2 статті 9 КАС України суд розглядає адміністративні справи не інакше як за позовною заявою, поданою відповідно до цього Кодексу, в межах позовних вимог. Суд може вийти за межі позовних вимог, якщо це необхідно для ефективного захисту

прав, свобод, інтересів людини і громадянина, інших суб'єктів у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

З метою ефективного захисту прав позивача, про захист яких він просить, суд на підставі частини 2 статті 9 КАС України вважає за необхідне вийти за межі позовних вимог, обравши спосіб захисту, який відповідає об'єкту порушеного права та у спірних правовідносинах є достатнім, необхідним та ефективним, а саме:

визнати протиправною та скасувати постанову відділення виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України в м. Красноармійську Донецької області №0527/21564/21564/22 від 19 червня 2015 року про припинення щомісячної страхової виплати Рогожкіну В.І. з 11 червня 2015 року;

зобов'язати Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області поновити виплату поточних щомісячних страхових виплат, нарахувати та виплатити заборгованість зі сплати щомісячних страхових виплат Рогожкіну Віктору Івановичу з 11 червня 2015 року.

Щодо встановлення судового контролю за виконанням судового рішення, суд вважає за необхідне зазначити про наступне.

Частиною ч. 2 ст. 14 КАС України визначено, що судові рішення, що набрали законної сили, є обов'язковими до виконання всіма органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими та службовими особами, фізичними і юридичними особами та їх об'єднаннями на всій території України.

Згідно з положеннями ч. 1 ст. 382 КАС України суд, який ухвалив судові рішення в адміністративній справі, може зобов'язати суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судове рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення.

З аналізу викладених норм вбачається, що зобов'язання суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судове рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення є правом суду, а не його обов'язком.

З огляду на викладене, а також приймаючи до уваги обставини даної справи, суд вважає, що на момент розгляду справи по суті відсутні підстави для встановлення судового контролю щодо виконання рішення в даній справі, оскільки позивачем не наведено доводів та не надано доказів, які свідчать про те, що відповідач ухилятиметься від виконання рішення суду.

Вирішуючи питання щодо розподілу судових витрат, суд зазначає наступне.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 02 листопада 2021 року суд відстрочив позивачеві сплату судового збору у розмірі 908грн до ухвалення судового рішення.

Нормами частини 2 статті 133 КАС України встановлено, якщо у строк, встановлений судом, судові витрати не будуть оплачені, позовна заява залишається без розгляду або витрати розподіляються між сторонами відповідно до судового рішення у справі, якщо сплату судових витрат розстрочено або відстрочено до ухвалення судового рішення у справі.

Згідно з положеннями частини 1 статті 139 КАС при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

Таким чином, судовий збір у розмірі 908грн. підлягає стягненню до бюджету за рахунок бюджетних асигнувань відповідача.

Керуючись ст. ст.139,244-250,255,262,295,297 Кодексу адміністративного судочинства України, суд

В И Р І Ш И В:

Позов Рогожкіна Віктора Івановича (адреса реєстрації: вул. Олімпійська, буд. 6, кв.4, м. Макіївка, Донецька область, РНОКПП 2247113071) до Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області (вул. Свободи, буд. 5, м. Слов'янськ, Донецька область, 84122, ЄДРПОУ 41325231) про визнання дій протиправними, зобов'язання вчинити певні дії – задовольнити повністю.

Визнати протиправною та скасувати постанову відділення виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України ум. Красноармійськ Донецької області №0527/21564/21564/22 від 19.06.2015 про припинення щомісячної страхової виплати Рогожкіну В.І. з 11 червня 2015 року.

Зобов'язати Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області поновити виплату поточних щомісячних страхових виплат, нарахувати та виплатити заборгованість зі сплати щомісячних страхових виплат Рогожкіну Віктору Івановичу з 11 червня 2015 року.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Головного управління Пенсійного фонду України в Донецькій області (пл. Соборна, 3, м. Слов'янськ, Донецька обл., 84122, ЄДРПОУ 13486010) до Державного бюджету України судовий збір у розмірі 908 (дев'яtsel вісім) гривень.

Рішення прийнято в нарадчій кімнаті в порядку спрощеного позовного провадження. Повне судове рішення складено та підписано 08 грудня 2021 року.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Рішення суду може бути оскаржено до Першого апеляційного адміністративного суду протягом тридцяти днів з дня складення повного судового рішення.

Апеляційна скарга подається безпосередньо до Першого апеляційного адміністративного суду.

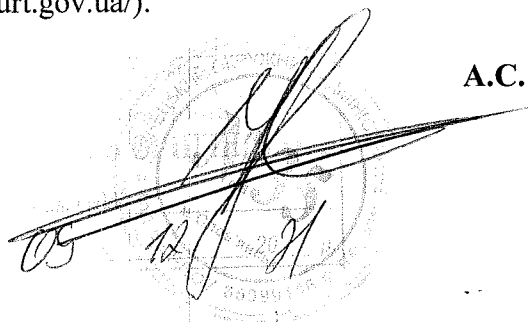
Під час дії карантину, встановленого Кабінетом Міністрів України з метою запобігання поширенню коронавірусної хвороби (COVID-19), суд за заявою учасників справи та осіб, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, інтереси та (або) обов'язки (у разі наявності у них права на вчинення відповідних процесуальних дій, передбачених цим Кодексом), поновлює процесуальні строки, встановлені нормами цього Кодексу, якщо визнає причини їх пропуску поважними і такими, що зумовлені обмеженнями, впровадженими у зв'язку з карантинном. Суд може поновити відповідний строк як до, так і після його закінчення.

Суд за заявою особи продовжує процесуальний строк, встановлений судом, якщо неможливість вчинення відповідної процесуальної дії у визначений строк зумовлена обмеженнями, впровадженими у зв'язку з карантинном.

Текст рішення розміщений в Єдиному державному реєстрі судових рішень (веб-адреса сторінки: <http://www.reyestr.court.gov.ua/>).

Суддя

А.С. Зеленов

*306*5084317*1*2*

5/5

